

delal ta in ta obraz, in drug drugemu so opominjali: „To je nadarjenost, res nadarjenost! — gledite, kako se oči svetijo mu, kedar govori! Il y a quelque chose extraordinaire dans toute ta figure!“

Umeteljniku je bilo milo, ko je tako sodbo slišal o sebi. Ko so bile novine prinesle natisneno hvalo o njem, veselil se je, kakor otrok, če prav je to hvalo bil kupil za svoje novce. Nosil je list s tako hvalo povsodi in nehoté kazal ga svojim znancem in prijateljem, a to vse je tješilo ga z največo prostodušnostjo. Rastla je njega slava, množila so se naročila, množilo se je delo. Uže so od njega jeli zahtevati podobe in obraze, ki je malal jih in dodelaval o učilnih letih. Malal jih je sedaj brez velikega truda, izgotovljal je v risku le glave, drugo pa je dajal, da so učenci dogotavljali mu.

(Dalje prihodnjič.)

Slovensko slovstvo.

Vabilo k naročbi „zgodovine štajerskih Slovencev.“

40 let bo uže, kar je izišla v Gradci (leta 1844.) Krempeljnova povestnica štajerske zemlje, knjiga, po kateri so bili štajerski Slovenci tako radi segli, da je uže davno pošla. Namesto prirediti 2. izdajo Kr. „Dogodivšin“, nameravam jaz v bodočem letu izdati in založiti svojo „politično in kulturno zgodovino štajerskih Slovencev“, katero so mi nekateri odlični štajerski zgodovinarji pregledali in popravili. — Da pa mi bode mogoče število iztisov določiti in se na ta način prevelike izgube pri tem nevarnem podjetji obvarovati, prosim vse domoljube, da bi mi naročnikov in naročnine (cena 1 gold.) naprej nabirati blagovolili.

V Krškem dné 15. septembra.

J. Lapanje,
meščanske šole ravnatelj.

Naši dopisi.

Iz Gorice 17. sept. (Izv. dopis.) V Tolminu so bili dalj časa brez pravega sodnika, in so posle zadnjega opravljali sodnijski pristavi; zdaj pa pride v ta trg, ki je preobložen z velikimi sodnijskimi opravili, g. France Kodrič kot pravi c. kr. okr. sodnik, ki je bil doslej kot tak v Cerknem. Kolikor mi vemo, je ta uradnik slovenskega jezika zmožen, in je po vsem dosedanem njegovem obnašanju soditi, da bo enakopravnost v uradovanju spoštoval tudi za Slovence, če ne bodo slovenske stranke same proti sebi ravnale, in če torej poslednje ne bodo same sebe bile po glavi z nemškimi vlogami. Pa v Tolminu dajejo leto za letom neki odvetniki slovenskemu občinstvu slab izgled, in to so taki, od katerih narod pač drugačno obnašanje pričakuje. Kolikor sem jaz slišal, se narod na kmetih zeló huduje, da tudi v Gorici odvetniki slovenskega rodu služijo strankam samo ali skoro izključljivo v tujščini. — Gosp. Anton Hribar, vodja c. kr. deške vadnice v Gorici, je dobil zlati križ za zasluge. Ta gospod je, kakor v obče trdijo, jako delaven šolnik, prejšnja leta se je trudil, da bi povzdignil narodno petje na Goriškem; zadnji čas pa se je popolnem umaknil z narodnega pozorišča. Upajmo, da nekaj svojih moči narodu še nadalje posveti; saj je g. odlikovancu znano, kako narod blaženja s petjem potrebuje. — Častni kanonik preč. gosp. Št. Kafol, dolgoletni nadškofijski kancelar, postal je pravi kanonik naše prvostolne cerkve; kot kancelar pa pride na njegovo mesto č. g. Matija Kravanja. — Cesarjeva zahvala, razglašena po ministru

Taaffeju, se je brala po goriških mestnih, in, kakor „Ed.“ poroča, tudi po zidovih tržaškega mesta samo v nemškem in italijanskem jeziku! Slovence so toraj popolnem prezrli od strani tržaške vlade. Včeraj sem jaz v Korminu, ki se imenuje z večo pravico laško (furlansko) mesto, isto zahvalo videl vendar tudi v slovenskem jeziku, in je po tem in tudi po obliki papirja sklepati, kakor da bi bili za Gorico in morda tudi za Trst slovensko prestavo samo odrezali! Vlada doslej ob takih prilikah vendar ni žalila slovenske narodnosti, kakor se je to zdaj zgodilo. Skoro bi človek prašal, ali bi ne bilo pristojno, da bi naši deželni poslanci, ki so zdaj še zbrani, vlado zarad tega prestopka interpelovali. Ako bomo molčali, potem bo lahonstvo še predrzniše, ki uže godbo c. k. polka terorizuje, in se je na žalost slovanski polk naposled udal in na pr. za Ischio koncert naznanil na plakatih samo v nemškem in italijanskem jeziku, prej ko ne v strahu, da mu laški pobalini plakate pomažejo, kakor se je bilo to zgodilo prešlo spomlad! (Konec prih.)

Prem 8. sept. (Dalje.) Človek si večino svoje hrane kuha, peče, praži in tudi drugače pripravlja, da mu je užitna, tečnejša, bolj redilna in ložeje prebavljiva. Koliko jedil bilo bi v surovem in nepripravljenem stanu razvajanemu človeškemu želodcu ne le neprebavljivih, nego tudi celó pogubo- in smrtonosnih! Ravno tako tudi sicer sama na sebi trda in pusta krma, ako se nekoliko priredi in pripravi, domači živini prav dobro tekne. Vsak živinorejec dobro vé in je iz lastne skušnje sam prepričan, da živina samo suho, trdo in dolgobiljnato slamo zeló nerada jé, se ob njej nič ne zredi in tudi nobenega dobička ne daje. Če pa slamo ali pusto seno nekoliko z deteljo pomešamo, jo dobro v rezanico razrežemo, v zadosta velikem čeburu nekoliko poparimo in stati pustimo, da se nekoliko skisa, in če potem tako rezanico še malo s slano vodo poškropimo in nekoliko z otrobi potresemo, je to za živino potem prav dobra in tečna hrana, katero z vso slastjo rada uživa in se po nji, ako se jej o pravem času in zadostno ž njo klade, tudi prav dobro redi. Tako pripravljena slama ali druga pusta krma je uže sama na sebi za celo dobro tretjino bolj redilna, nego bila bi v suhem stanu polagana, ter je tudi nič pod zló ne pride. Uže na ta priprosti način se s prav malim trudom pri krmi veliko prihraniti more, kar naj bi se sploh ne le tukaj, nego po celem postojnskem okraji v svojo lastno korist in boljši napredek domače živinoreje poprijelo in vpeljalo. Res, da so na Pivki sploh, sosebnost pa še v tej okolici za obilo pridelovanje živinske krme zeló neugodne okoliščine; a tudi v tej zadevi dá se z ne prevelikim trudom še precéj veliko koristnega in naprednega doseči in dognati. V to svrhu priporoča se pred vsem prav toplo živinorejcem na Pivki, da prično na svoje njive tudi deteljo lucerno bolj sejati, katera zeló hitro raste, se na enoistem prostoru med letom more večkrat kositi in daje obilno dobre in tečne sveže krme. Daje pa poleg tega, ako se ni pustila predolgo rasti in steblije njeno oleseneti, tudi dobro in tečno suho živinsko krmo. Ta detelja vzdrži se za krepko rast in obilni pridelek na enoistem prostoru tudi dosta dalj časa (več let), nego vsaka druga detelja. Ima pa ta detelja tudi še drugo dobro lastnost, in to je, da živine, ako se jej v svežem stanu polaga, ali pa, če se ž njo popase, ne nopenja, kot je to pri drugih deteljah, osobito pa še pri rudeči štajarski detelji, vsled katere je uže marsikako živinče v nevarnost prišlo pred poginom. — Še enkrat se poudarja, da lucerna na malem prostoru obilo dobre, tečne in redilne živinske krme daje. Vse uže sedaj doma pridelovano senó naj bi se v prihodnje tudi in edino le doma vporabljevalo, ne pa v lastno škodo